

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 5

15. mai 1983

19. årgang

Men du er rik

(Openb. 2,9)

«Eg veit om trengsla di og fatigdomen din — *men du er rik.*» Går det an å leva i trengsla og fatigdom, og likevel vera rik? Ja, det er Jesus som seier det, og han veit kva han talar om.

Kva rikdom er det Jesus talar om her? Songaren seier det slik: «Den rikdom er stor, å ha Jesus til bror, og eiga Guds levande ord.»

Å ha Jesus til bror, er større rikdom enn nokon av oss ser og trur. For dei som han fyreåt kjende, dei hev han og fyreåt etla til å likjast biletet av Son hans, so han skulle vera den *fyrstefødde av mange brør*, og dei som han fyreåt etla til det, dei hev han og kalla, og dei som han kalla, dei hev han og rettferdigjort, og dei som han rettferdigjorde, dei hev han og herleggjort, og Gud er med oss, Kristus har døydt for oss og Gud rettferdigjort oss. (Rom. 8,29-ff.) Er Jesus din bror, inneber det at du er Guds barn, Guds arving og Jesu Kristi medarving. (Rom. 8, 16-ff.) Han er glad i sine brør og systre, og seier: Eg har løyst deg ut, kalt deg ved navn, du er min. Du er mykje verd, for han har kjøpt deg dyrt, og vaktar deg vart som

sin eigen augnestein. Tenk å vera Jesu augnestein, vera elска av han, stå i om-sorg hjå han, å arva alle ting saman med han, og til tross for trengselen og fatigdomen skjemmest han ikkje for å kalla oss sine brør.

Å eiga Guds levande ord, var det neste av den store rikdomen. Og har du funne Jesus, er han blitt din bror, så har du funne og sett den store rikdomen det er i Guds ord. Mange, serleg mellom dei unge, ser ikkje denne rikdomen, og seier at det verste eg veit er å høyra på dei som samlast i bedehuset, og all preikinga deira av Guds ord, det er så turt og trøyt-tande, me må få meir liv. Slik talar den som ikkje kjenner Jesus, ikkje ser rikdomen i han og i Ordet. Er Jesus din bror, så elskar du også hans ord, for dei er liv og lækjedom for deg, og der møter du Jesus, der høyrer du hans røyst, og der lærer du Jesus å kjenna. Ved Guds ord, den uforgjengelege sæd, blei du født inn i livet og barnekåret hjå Gud, og ved det vert gudslivet opphelde, og ved det veks Åndens frukter i ditt liv. Berre når Guds ord opnar seg, får du sjå inn i den frelsa som Gud har skipa til for alle folks åsyn,

så du kan fara herifrå i fred etter Guds ord, slik Simon sa det.

I Openb. 3,8 ser me kva verd og rikdom det er i Jesus og Guds levande ord.
— For du hev lita kraft, og hev likevel *teke vare på mitt ord, og ikkje fornekta mitt namn*, difor har han sett framfyre deg ei opna dør som ingen kan lata att. Ei opna dør inn til Gud og barnekåret, inn til himmelen og herlegdomen hjå Gud. til Lammets bryllaup, til nye himlar og ei ny jord der rettferd bur.

Elskar du Jesus, trur på Jesus, og le-

ver i ordet og tar vare på det, vil ikkje Gud gjera med deg etter dine synder, ikkje gi deg det du er verd for dine misgjerningar. Nei, då vil han handla med deg etter det Jesus er verd, og gi deg det Jesus er verd. Så langt som aust er frå vest, let han dine misgjerningar vera burte frå deg, og som ein far miskunna barna sine vil Herren miskunna seg over deg. (Salme 103.)

Som du stiller deg til Guds ord, slik stiller du deg til Jesus, for Jesus og Ordet er eitt.

A. L.

Å føre Guds utvalgte til tro

Etter bibeloversettelsen av 1930, som jeg selv bruker, har jeg stanset for ovenstående uttrykk som Paulus bruker i begynnelsen av sitt brev til Titus. Jeg synes at han med dette uttrykk minner Titus om det ene nødvendige i sin åndelige gudstjeneste og apostelgjerning. Paulus kunne se tilbake på sine bitre erfaringer i villfarende fariseisk omskjærelseslære og lovisk bokstavtro i forfølgelse av Abrahams levende tro, den som han nå selv forkynner. Særlig i sine evangeliske trosorienterende brev til Romerne og Galaterne ser vi hvor om å gjøre det er for Paulus at de vandrer i fotsporene av den tro Abraham hadde før omskjærelsen (Rom. 4).

Dette har talt til meg. Når djevelen får tåkelegge troesbegrepet for oss, så vi ikke lenger er i stand til å skille mellom le-

vende og død tro og deres frukter, da har han oss i sin forførende makt. Vi ser at det er i forvisningen om at Titus har den levende tro, at Paulus kan sette ham til oppgaven. Han visste hvor besnærende forførende djevelen kan gi falsk vilighet og iver i arbeidet for såkalt Guds rikes store sak. Da kommer de nødvendige ytre gjerninger i forgrunnen, slike som vi ikke behøver å ha en levende tro for å kunne være med i eller gjøre. Det som er det avgjørende, at en har fått Jesu Kristis sinnelags omsorg for den sanne tros liv og frukt hos den enkelte, kommer i bakgrunnen, for ikke å si irriterende i vegen for arbeidet. Guds ord og erfaring viser, at slik har så ofte den nødvendige ytre ramme om Guds rike på jord blomstret og vokst menslivet visner bort.

Kristoffer Høie.

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., namn og adr.

Bladet blir halde oppে av frivillige gáver.
Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon (055) 58363

Alt som har med bladet sin eksp.
blir sendt dit, som tinging, oppseining
og adresseforandring.

Gáver til bladet kan sendast kass. S. Bóhn
postgiro 5 68 21 33.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheimsund.
Tlf. (055) 51 080.

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad

Opstadv. 38, 4350 Nærbo Telf. 04-433685.
Kass. Sverre Bóhn, 5601 Norheimsund.
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3530.21.00932.

ØYSTESE TRYKKERI A/S

far, så må du tenkja over dette — og så
må du heller takka dei og akta dei for
det dei har freista å vera for deg, heilt
frå den dagen dei tok til å venta deg. Det
er og Guds vilje til deg, veit du: «Æra
far din og mor di!» Og du veit at dette
bodet er det fyrste bodet med lovnad.
For Herren har knytt ein lovnad til dette
bodet: «Æra far din og mor di — då skal
det gå deg vel, og du skal leva lenge i
landet.»

Du er no i ein alder då det er svært lett
å verta misnøgd med far og mor, og lett
å tykkja at dei er gamaldagse, og at dei
skjønar så lite av den «nye tida» og ung-
domen som no veks opp. Kjære ven, det
er eit par ting eg vil seia til deg om dette.

Slik som du tenkjer og er ansynes far
og mor, slik var far og mor sjølv i sin
ungdom mot foreldra sine. Eg var slik.
Det høyrer alderen til. Men vi veks det
av oss. Såleis er det ikke grunn til å ta
det alfor tungt.

Men nett fordi vi veks det av oss, gjeld
det og at du får såpass kontroll og herre-
døme over deg sjølv i tilhøvet til far og
mor at du ikkje slær for djupe sår, kork-
kje i ditt eige samvit eller i hjarta å far
og mor. Hugs på at seinare i livet er det
ingenting du kjem til å angra så sårt som
harde ord til far og mor i ungdomen,
trassige handlingar og einvis ferd beint
imot deira råd og formaning. Får eg ve-
ra litt personleg og open mot deg?

Då eg var 17 år, gleid eg bort frå Gud,
som eg hadde levd ined frå eg var barn.
Eg gjekk på gymnaset då. Far og mor
skjøna nok dette. Og ein dag spurde far
meg beint ut: Vil du ikkje lenger vera ein
kristen, Olav? Hardt og tvert svara eg:

Brev til deg som er ung

Frå Olav Valen Sendstad

Din heim.

Eg har tenkt mykje på deg i det siste,
serleg på grunn av dei vanskane du tyk-
kjer du har i heimen din. Og i dag vil eg
senda deg nokre ord om heimen din.

Heimen — det er i grunnen far og
mor. Det var dei Gud brukte til å gje deg
livet. Mor bar deg under hjarta sitt. Og
du skal aldri gløyma, om du er på kant
med mor i nokon ting, at ho ikkje berre
har bore deg under hjarta, men at ho frå
fyrste stund ho skjøna du var ventande,
har bore deg fram i bøn for nådetruna.
Far var med mor i sorger og gleder då
dei venta på deg. Og du skal aldri gløy-
ma at han har streva det han kunne for å
gjera heimen så god og velhalden som
mogeleg.

Dersom du er litt på kant med mor og

Nei — det vil eg ikkje. Tre månader etter døydde far, utan at eg hadde sagt eit einaste ord om dette. Fyrst fire år seinare fann Gud meg att. Men sidan har dette vore djupaste såret i sjela mi når eg tenker på far. Kjære ven — tru meg. Eg vil gjerne at du skal sparast for å bera sår ellerær etter slike minne.

Eg veit nok kva som serleg argar deg med far og mor. Det er alle dei «kloke» formaningane, som du er så inderleg lei av. Og attpå det at du veit så inderleg godt om far og mor sine skavankar både i deira ungdom og i heimen din. Men høyr, du. Eg vil seia deg noko om dette.

Du må ikkje tru at far og mor reknar seg for å vera syndefrie eller fullkomne. Det kan henda dei er for stolte til å be deg om tilgjeving når dei har gjort deg urett. For det er klårt at det hender dei gjer deg urett. Og det kan eg vera samd med deg i, at når det hender, bør dei på kristeleg måte kunna vera åndeleg små nok til å be sitt eige barn om tilgjeving.

Eg vil fortelja deg noko. For mange år sidan kom det ein truande far til meg. Han var på kant med borna sine, og serleg med nokre gutar i 17-18 års alderen. Det var ein ærleg mann, og han løynte ikkje at han sjølv hadde misfare seg i sinne. Så spurde eg han:

— Har De nokon gong bedt gutane Dykkar om tilgjeving når De vart brå og brukte munn? Eg har aldri sett eit meir forundra andlet:

— Skal ein far be borna sine om tilgjeving? Vil ikkje då all naturleg autoritet koma bort?

— Dersom De ser at De syndar, så må De gjera det opp og be om tilgjeving

anten det gjeld borna dykkar eller andre. Borna er og menneskesjeler. Det vart ikkje stort meir snakk. Men ei veke etter kom han att.

— Takk, takk, og etter takk skal De ha, sa han, fordi De lært meg å be borna mine om tilgjeving. Eg gjekk beint heim sist eg var her, og gjorde opp med dei alle. Heile heimen min er omsnudd no.

Kan henda far din eller mor di lid under det same som denne mannen. Då kan du hjelpe dei ved at du audmjuker deg og bed dei tilgje deg når du syndar. Og så skal du hugsa om dei ikkje med ein gong greier å vinna over det stolte i sinnet, at det er få ting far og mor i eincrom med seg sjølv tenkjer så mykje over som korleis dei skal vera mot deg om dagen. Du kan sikkert rekna med at er det dårlege tilhøve i heimen, så lid ingen meir ved det enn far og mor. Og endå om det skulle vera så gale heime hjå deg at far drikk, så skal du ikkje rekna far for å vera umogeleg og utan von. Han har sikkert fleire tunge stunder enn du veit. Prøv å hjelpe han.

Dere som frykter Herren, ha tillit til ham, og dere skal ikke miste deres lønn. Syr. 2, 8.

Du spør kanskje: Hvordan skal vi frykte Gud og ha tillit til ham?

Din frykt og tillit til Gud må svare til det som Gud virkelig er. Vi må kjenne ham rett. Da har vi både Guds frykt og tro. Når vi er lettsindige og selvskire, kommer det bare av at vi ikke vet, tror eller tenker på hvordan Gud er. Trodde vi rett hvor stor og mektig Gud er, hvilken hellig nidkjærhet han har mot all synd, hvor sannferdig han er i sine trusler, hvor nær han er, og hvordan han ser alt, hvor nådig og trofast han er, da skulle vi sannelig både frykte ham og ha lillit til ham.

Alle disse Guds egenskaper burde vi kjenne både av Ordet og av erfaringen. Og hvis vi samtidig gir akt på hvordan han selv i Ordet ber oss frykte ham og ha tillit til ham, da blir det klart for oss: Vi skal frykte Gud slik at vi ellers ikke frykter for noe annet, hvor fryktelig det enn må være i seg selv. Vi skal ikke frykte noe annet enn Gud og ikke stole på noe annet, hvor sterkt, fortrefelig og pålitelig det enn måtte synes å være. Nei, ikke noe må vi stole på uten Gud. Da frykter og stoler vårt hjerte på ham alene.

Men hvordan skal jeg forstå dette at jeg ikke skal frykte for noen ting, uten for Gud? Det er da så mange fryktelige ting på jorden, så en kan gyse bare ved tanken. Tenk bare på hvor meget ondt onde og mektige fiender kan gjøre oss. Eller tenk bare på hva det vil si å dø under en morders hånd, eller å miste sitt

syn eller sin forstand for all livstid, eller å få en sykdom som aldri kan bli helbreddet. Og det kan nevnes meget mer. Skal en ikke frykte for alt slikt?

Jo, det må alle gjøre, som ikke har den allmektige Herre som sin eneste Gud. Den derimot som virkelig tror, at en levende, tenkende, våkende og allmektig Gud virkelig er nær, ja, den som får sine åndelige sanser åpnet så han ser det og tror det, han vet at ikke noe av alt dette forskrekkelige kan krumme et hår på hans hode, hvis ikke hans trofaste og allmektige Far har bestemt det.

Hvis han vil, så treffer lynet, sykdommen, ulykken og den brå død deg. Men har han bestemt noe annet, kan ikke noe av alt dette røre deg. Ser han det er nødvendig og godt for deg at ditt hjerte skal knuses, lide og blø, så sender han deg en sorg, et tap eller et ondt menneske, som gjør deg urett og lyger på deg. Vil han gi deg ro, får ikke noe slikt hende deg.

Se, hva Jesus svarte Pilatus: «Du hadde ingen makt over meg, om den ikke var gitt deg ovenfra».

Se, hvorledes David taler om det onde menneske Simei: «La ham banne! For om Herren har befalt ham å banne David, hvem kan da si: Hva er det du gjør?»

Når Jeremias taler om mange slags trengsler, som å «trampes under føtten», «at retten forvendes», da sier han: «Hvem er den som bød, og det skjedde, uten at Herren har befalt det? Er det ik-

ke fra den Høyestes munn både de onde og det gode ting kommer?»

Da Satan fikk lov å plage Job, da bestemte Herren utrykkelig både målet og graden. Ja, profeten Amos sier: «Skjer det en ulykke i en stad uten at Herren har gjort den?» Og Herren forklarer det selv slik: «Der er ingen uten meg. Jeg er Herren og ingen annen, jeg som danner mørket og skaper lyset, som gir lykke og skaper ulykke. Jeg, Herren, er den som gjør alt dette.»

Den som ikke tror på den eneste Gud, han har på alle kanter tusen ting å være redd for. Han ser snart hit og snart dit. Aldri er han trygg. I dag er han redd for sykdom. I morgen frykter han å bli fat-

tig og miste det han har. I dag frykter han for et ondt menneske, at det skal gjøre han noe ondt, i morgen for at en kjær venn skal svikte ham. Får han en etterretning, som bekymrer ham, da har han ingen til å hjelpe seg, hvis han ikke kan hjelpe seg selv eller bli hjulpet av andre mennesker.

Se, alt dette er den rettferdige straff for den som ikke lar den allmektige Herre være sin Gud.

Men tenk på den salige trygghet og fred den har, som tror på Gud alene, en mektig og en trofast Far!

C. O. Rosenius.

To slags tru

Men då me skyna at eit menneske ikkje vert rettferdigjort av lovgjerninger, men ved tru på Kristus Jesus, so trudde me og på Kristus Jesus, so me kunde verta rettferdigjorde av tru på Kristus og ikkje av lovgjerninger, for av lovgjerninger vert ikkje kjøt rettferdigjort. Gal.2.16.

Bibelen talar mykje om tru.

Den rettferdige ved tru skal han leva — so det som var lova, skulde ved tru på Kristus Jesus verta gjeve dei som trur. Gal. 3.11.22. For av nåde er de frelseste, ved tru, og det ikkje av dykk sjølve, det er Guds gåva, ikkje av gjerninger, so ikkje nokon skal rosa seg. Efe.2.8-9.

Er den frelsande tru noko ein kan studera seg til? Noko ein kan velja, strida seg til, bekjenna seg til, lovsyngja seg til.

I bøn og arbeid for Guds rike, ved bønhøyring, opplevelser av åndelege ting, helbreding og meir slikt? alt dette er godt, alle Guds barn lengtar etter meir av alt det, men alt dette kan menneske ha og gjera utan den frelsande tru. Det taler skrifa klårt om. Herre, Herre, har me ikkje tala profetord i ditt namn, og drive ut vonde ånder i ditt namn, og gjort mange under i ditt namn? Då skal eg seia det beint ut: Eg har aldri kjent dykk. Matt. 7.22-23. Må Gud gi nåde å vera sann mot oss sjølv, og Guds lyskaster over vårt hjarteforhold til Jesus.

Kva er årsaka til at mange som vil tru, ikkje får del i den sanne tru? Det kan vera fleire ting. Men hovudsaka er den: Det naturlege menneske kan ikkje fatta det som høyrer Guds rike til, det er ein

dårskap. For vår natur er slik at vi vil klara oss sjølv, og vinna vår eiga rettferd. Difor spår alltid menneske ut frå sin eigen tanke, korleis må eg vera for å gjera Guds gjerninger. Kva må skje med meg og mitt liv? Er eg ydmyk nok? trur eg nok? har eg nød nok? Lista over alt eins eige som må til, vert stor.

Mange som vil vera kristne lever her al sin dag, med alt sitt eige som sentrum. Med all sin lydnad, si tru, omvending og gjerninger. Dei kan nå langt på mange måter, men aldri til fred med Gud. Dei er framand for ny kledning, ring, sko, nådebord og gledefest. Skrifta kaller dette for å leva i treldom under lova. Men før trua kom, vart me haldne inne-stengde i varetekts under lova til den tru som skulde openberrast. Gal.3.23. Difor lyt kvar ein som skal «få trua» gjera erfaring av Jesu ord: Ingen kan koma til meg, utan Faderen, som sende meg, har drege han.

Det er som når sauens har gått seg fast, den beiter til det er snautt, prøver snart det eine og snart det andre. Men den kjem ikkje bort frå sulte-døden. Kom nokon og vilde berga, hoppa den ofte

utfor til eigen undergang. Men nokon let seg berga av hyrden. Sauen hadde ikkje tau eller krefter til å koma seg opp med. Men det hadde hyrden. Han hadde alt det som skulde til for å berga den bort-komme.

Det kjennest svært når syndaren mis-ter fotfeste i alt sitt eige. Då seier ein av hjarta: Eg er fortapt. Men sjå då stakka-ren får sett sine føter på «klippen». Då syng ein med David: Eg venta og venta på Herren, då bøygde han seg til meg og høyrdé mitt rop. Han drog meg opp or den tynande grava or søkkjedya, og han sette mine føter oppå bergrunn. Og han la ein ny sang i min munn, ein lov-song til vår Gud» Salm. 40.2-4.

Det vert kjært og stort det hyrden gjorde, som sette livet til for sauens.

Ja den dagen å for sæle, aldri meir eg gløymer den. Då eg høyrdé hyrding mæ-le, då eg vart ein Jesu ven.

Den frelsande tru må ha Jesus sjølv, ikkje berre gåvene. Kan heller ikkje finna kvila og fred i noko anna, en freden han vant oss med sitt liv, og sin død. Når allting brest, di tru til honom fest.

Odd Dyrøy.

Pop-musikk og kristen virksomhet

Av Gunnar Melbø

Dansken P. Sander-Olsen var mange år sanglærer og dirigent ved Misjonssambandets skolesenter på Fjellhaug. For noen år siden gav han ut et eget hefte om «Musik — et redskab for evangeliet». Der skriver han om slik musikk som

«er ifølge sitt vesen en oppfordring til legemlig utfoldelse, d.v.s dans» bl.a.:

Skal man kunne synge Kristi lov og pris, må hjertet først være fyllt av ham . . . Faren ved mye lovesang idag, er at den ikke er virket av

Guds Ånd gjennom Ordet, men er kommet i stand ved musikkens medrivende virkning. Intet er letttere enn å skape «halleluja-stemning» på et møte ved hjelp av slik musikk. For når først noen «lovsynger», gjør alle det snart. Men lovsang skapt på denne måten er en vederstyggelighet for Herren . . . Istedet for å fremme ekte lovsang er denne musikken ofte med på å hindre den. For den hindrer folk fra å nå dit hvor all sann lovsang begynner, nemlig i stillhet for Jesu føtter.»

Sander-Olsen tar enda kraftigere i og skriver: Mye av dagens musikk er av en slik karakter at det eneste dekkende uttrykk er å kalle det besettelse . . . Det man ikke innser, er at en ikke retter på dette forhold ved å sette en kristen tekst til den og be et fadervår over den, for det gudfiendtlige i denne musikken kommer til uttrykk gjennom dens oppbygning. Der hvor kristendommen får lov å gjøre seg gjeldende, er en slik musikk utenkelig, skriver Sander Olsen.

I tidsskriftet Fast Grunn nr. 4, 1982 behandlet lektor Jon Kvalbein spørsmålet: —Hvordan kan en vurdere kristen sang og musikk? — i en 17 siders artikkel. «Er så denne musikken egnet til bruk i kristen sammenheng?» spør Kvalbein etter å ha behandlet pop-musikken nokså grundig. «Skal vi gi grønt lys for en såkalt «kristen

rock»? — der et kristent budskap knyttes sammen med en musikkform som har røtter i en anti-kristelig kultur-form? — Etter min vurdering må svaret være enkelt: Nei! — På samme måte er typisk rytmisk dansemusikk u-egnet til bruk i kristen møtevirksomhet.»

Jon Kvalbein miøner videre om bibelordet: Skikk dere ikke lik med denne verden, og sier det må gjelde også vår musikkbruk. Ellers kan det gå som med Israelsfolket da Guds dom over Israels festforsamling kom til uttrykk gjennom profetens ord: «La meg slippe dine larmende sanger!» (Amos 5, 23).

Kristen sang er for Herren, ikke til ære for mennesker! Det må vi aldri glemme.

Når reaksjonen på overdrevne rytmer og moderne musikkformer som rock, jazz og beat-musikk blir sterke i kirker og bedehus, er dette ikke et symptom på sneversyn. Det dreier seg om et forsøk på å holde seg borte fra grøfta. Verdens ånd, smak og tankegang må ikke få svekke den kristne virksomhetens åndelig egenart. Det som tilsynelatende skaper glede, kan en dag føre til dom, skriver Jon Kvalbein og viser til Pred 11,9.

Blant evangeliske kristne i Europa er det få som i etterkrigstiden har talt med større åndelig autoritet enn Basilea Schlink. Hun står som grunnlegger av Maria-søster-bevegelsen i Tyskland og er

fortsatt leder for denne. I en rekke bøker og brosjyrer har hun satt vår egen tid under Bibelens gjenomtrengende lys. I en liten brosjyre skriver hun også et kapittel om «forførelse på det musikalske område.

Her skriver hun bl.a. at all musikk blir inspirert av en ånd, og det er derfor avgjørende hvilken ånd som er inspirasjonens kilde. Det er i siste instans ikke visens ord og tekst som er avgjørende, men heller ånden bak musikken. Derfor sier Bibelen der det er tale om å spille og synge i menigheten: Bli fylt av Anden! Det er her tale om Den Hellige Ånd.

Ennå er det slik at når de fleste hedninger omvender seg til kristendommen, brenner de sine fetisjer og husguder, og de bryter med den musikken som hører til deres tidligere religion og unngår de demoniske kultfestene og -stedene.

Men i våre land blir avleggere av denne musikken ikke bare overtatt og brukt i kristen sammenheng, men det kommer stadig mer opphissende, mer øredøvende og mer sanselige komposisjoner. Jo villere og uhhyggeligere de er, jo mer populære ser de ut til å være.

Men Kristus lar seg ikke knytte sammen med det som er inspirert av hans fiende. «Hvilket samfunn er det mellom Kristus og Belial?»

I stor grad er Satan drivkraften bak denne musikken, og han bru-

ker den for å hente seg utallige unge som bytte . . . Selv om slik musikk gis ut for å bli brukt i evangeliseringens tjeneste, må det likevel sies klart: Etter Guds ord må de kristne forkaste den, for «rock and roll»- og «beat»-musikk har alltid på en eller annen måte å gjøre med brutale aggressjoner og seksuell opphisselse, i siste instans med besvergelse og troldom, ja, noe fra helvete. —

Slik taler den milde Moder Basilea i heftet «I dragsuget» (i kommisjon hos Luther Forlag).

Hjem bærer ansvaret for at de unge blir forført?

Til tross for at mange på overbevisende måte har påpekt at dagens popmusikk er et effektivt kampmiddel mot en kristen livsholdning, er det stadig nye ungdomsgrupper som blir forført til å dyrke slik musikk under en kristelighetens kamuflasje. Hvem har ansvaret for at slikt kan skje?

Deltakerne har sitt ansvar, og det er de som i lengden får lide mest at at de lar seg lokke inn på mengdens brede vei, og aviser Mesterens kall til å følge den smale vei — til livet.

Men ellers er det i mange tilfelle voksne mennesker som samler unge og ber dem bli med i grupper og kor hvor de forsøker seg med å

bruke religiøse tekster til de hedenske tonene. Disse voksne må da sies å virke som forførere av ungdomsflokkene. Og deres ansvar blir så mye større, som de både skulle vite bedre, og de ødelegger mange musikk-moralske dømmekraft.

Men hva så med oss andre? Er det ikke her som så ofte ellers at forfallets foregangsmenn og kvinner lykkes i sine eksperiment med de unge fordi flertallet av jevne kristne kvinner og menn ryster oppgitt på hodet over forfallet, men ikke gjør noe mer?

Kan vi da gjøre mer?

Bibelen forkynner at den som ikke advarer folk som gjør det som ondt er, selv kan bli stilt ansvarlig

for de andres onde gjerninger. Derfor er det nødvendig å si fra.

Det er nødvendig for samvittighetens skyld å si fra så tydelig som mulig om at den som aktivt eller passivt medvirker til at dagens unge bruker hedenskapets og revolusjonens toner og tror det kan kombineres med kristendom, forfører de unge.

Hvis mange nok av de kristne som vet at dette er sant, sa tydelig fra, kunne utglidningen reduseres. Men da blir det også nødvendig å gi dette alvorlige budskapet klar adresse og si til den det gjelder: DU er mannen!

Etter «Dagen»

Frelsесvished — Åndens vidnesbyrd

Av Olav Valen Sendstad

(Framhald)

3. Åndens vidnesbyrd

»Ånden selv vidner sammen med vor ånd, at vi er Guds børn« (Rom. 8,16). Det er Paulus' forklaring på, hvoredes frelsesvisheden grundes i os.

Den er et dobbelt vidnesbyrd i vore hjerter: Et vidnesbyrd af vor ånd, og et vidnesbyrd af den Hellige And.

Den vished, som er givet os med dette dobbelte vidnesbyrd, er først den ægte *bibelske vished*. Enhver sag er nemlig ifølge vor Bibel kun fast og urokkelig ved *to vidners ord*. Det sagde Moses (5. Mos. 19,15). Det sagde Jesus (Matt. 18,16; Joh. 8,17). Det sagde Paulus (2. Kor. 13,1). Og det sagde Hebræerbrevets forfatter (Hebr. 6,18). Der findes ikke nogen anden bibelsk vished i en sag, ligegyldigt hvilken sag det end er.

Af dette må vi nu også forstå, at vished langt fra er det samme som følelse. Vi siger ofte: »Jeg føler mig vis på, at o.s.v.« Efter disse ord er vished en slags følelse. Men den bibelske frelsesvished er ikke en slags følelse; det er en sag, som står fast ved *to vidnesbyrd*.

Det er sandelig rigtigt, at der følger følelser med denne vished. Man føler sig stundom fyldt af glæde og fryd, kaldet frelsesglæde; men man ville bedrage sig selv ynkligt, hvis man troede, at vished og frelsesglæde var det samme, for da var man kun vis på sin frelser, når man var glad. Nej, og tusind gange nej! Den vished, som er den egentlige og sande frelsesvished, kan man have midt i den sværreste kamp, lidelse og anfægtelse; den kan man have i hjertet under Guds strengeste tugt, når man føler alt andet end fryd og glæde. Det er et grueligt

kødeligt væsen, som sætter frelsesvished og frelseglaede lig hinanden. Thi frelsesvisheden er *årsagen og grunden til frelseglaeden*; og denne glæde er derfor en *virkning og en følge af visheden*. I Hebr. 3,14 (»vi har del i Kristus, såfremt vi holder den tillid, vi havde i begyndelsen, urokkelig fast til det sidste«) betyder det ord, som er oversat med tillid (norsk overs.: vished), egentlig sikker grund, underlag, grundlag. Af dette ord ses, at visheden som et urokkeligt grundlag går forud for alle slags skiftende følelser og stemninger. Det kan umuligt være en *følelse*, du skal fastholde, for det kan ikke lade sig gøre; men det er muligt at fastholde grundlaget indtil enden. Det er også klart ud fra Rom. 8,15, hvor det ord, som er oversat ved *råbe* (»I modtog en And, der giver barnekår, og i den råber vi: »Abba, fader!««), egentlig betyder et skrig eller råb, som trænger sig frem fra et beklæmt indre – d.v.s. du kan have visheden om, at himmelmens Gud er din Fader, selv om dit hjerte er trykket af nød og smerte og ikke kender nogen glæde.

Det dobbelte vidnesbyrd i hjertet, der er som et fast, usvigeligt grundlag gennem alle slags skiftende følelser og stemninger, hvad er det egentlig?

Det er for det første vor egen ånds og samvittigheds vidnesbyrd.

For det andet er det *Guds Ands* vidnesbyrd.

Disse to vidner sammen: »Anden selv vidner sammen med vor ånd, at vi er Guds børn«, siger Paulus.

Hvad er da det, som kendetegner dem hver især? Og hvorledes er de forenet?

Vi vil prøve at vise det ganske kort, skønt der kunne skrives mange bøger om det.

Paulus taler mange gange om, hvordan hans egen ånd gav vidnesbyrd.

For det første er han rede til at kalde Gud til vidne på, at han lever og taler sandt (Rom. 1,9; Fil. 1,8). Og han tør føre denne store tale, fordi han i sin samvittighed ved, at han har sagt sig løs fra »skammelig adfærd«, »underfundighed« og »forgalskning af Guds ord« (2. Kor. 4,2). Han er villig til, for nu at bruge det udtryk, at lade sig endevede, gennemskeue, afsløre og gennemforske af både Gud og mennesker.

For det andet vover han at sige, at han tjener Gud med en ren samvittighed (2. Tim. 1,3), fordi

han i al sin gerning som apostel færdedes med ordet om korsets nåde og ikke med kødelig klogskab (2. Kor. 1,12; 1. Kor. 2,2f). Til trods for, at han vidste, at han var en synder (1. Tim. 1,15), hvis eneste redning var Jesu retfærdighed (Gal. 2,16), har han god samvittighed over for sit forhold til Ordet, som er uden hykleri.

Altså, vor egen ånds vidnesbyrd om, at vi er omvendt til Gud og er hans børn, er dette, at vor samvittighed, selv om den dømmer os for synd, dog alligevel ikke anklager os for vort forhold til lov og evangelium, men stadfæster, at vi har givet os ind under hele Guds ord – uanset de følger det får: Hvad enten loven vil støde os ned i Hellevede, eller evangeliet vil løfte os op i Himmelten, eller Ordet vil bringe os trængsel i verden, hån, spot og forfølgelse, skældsord og ukvensord fra al falsk religiositet (studér nærmere Salme 119 hertil).

Dog kan dette ene vidnesbyrd ikke give os *fuld vished*. Thi selv om vi er visse på os selv, at vi er arme, fortalte syndere, der må give os ind under Gud og Ordet, så er der endnu ikke kommet noget vidnesbyrd fra Gud. Derfor er det andet og afgørende vidnesbyrd egentlig *Guds Ands* vidnesbyrd.

Hvad kendes Guds Ånds vidnesbyrd da på?

Herom siger Jesus:

»Sandhedens And, som udgår fra Faderen, ... han skal vidne om mig« (Joh. 15,26). Guds Ands vidnesbyrd kendes altså først og fremmest på, at det *handler om Jesus*. Med hvilke midler vidner han da om Jesus? Den Hellige And er, som før sagt, *aldrig* uden noget ydre middel, *altid* bundet til Ordet. Derfor bruger han Ordet i Skriften og forkynnelsen og erindringen til at herliggøre *Jesus*, til at tage af Jesu nådes og herligheds rigdom og forkynde og forklare os det (Joh. 16,14).

Da forstår vi, hvad meningen er:

Den Hellige Ands vidnesbyrd i vore hjerter er, at han oplyser vor fornuft og vort hjerte til at se, tro og erkende, at vi er Guds frelse børn uforskyldt af nåde for Jesu offers skyld, i kraft af syndernes forladelse i hans navn og i kraft af en tilregnet retfærdighed ved troen på ham.

Det er altså et vidnesbyrd, der binder os fast til *Jesus*, til *Ordet* og til Guds frie, uforskyldte nåde, samt oplyser vores hjerter til at tro, at Jesus er vor (»min«) frelsel.

Hvor disse to vidnesbyrd *forenes*, kommer der

en fast usvigelig vished i hjertet om at eje frelse hos Gud. Men visheden kommer aldrig uden dette *dobbelte* vidnesbyrd.

For har vi bare vor egen ånds vidnesbyrd uden Guds Ånds, så er det, som om vi svæver mellem himmel og jord uden at vide, om vi skal falde ned eller løftes op; ja, vi er som nøgne, skrigende, forpine – for selv om vi ikke er i tvivl om os selv, har vi ingen fast grund i Gud –. Men hvor Guds And begynder at vidne med ordet om Jesus, kommer der fast grund, vished, trøst og fred og usigelig glæde.

Det er på den anden side en vidt udbredt sygdom og åndelig last i vores dage at ville have *Guds Ånds* vidnesbyrd, uden at man vil give sig ind under Ordet og blive en synder. Derfor har man ikke en god og ren samvittighed i sit forhold til Ordet. Hvad sådanne mennesker skylder om af »åndsfylde«, »frelsesfryd«, »kraft« o.s.v. er intet andet end kødeligt blandværk, hvormed de er forhærdede og farer til Hervede, hvor al deres falske »åndelighed« ikke kan hjælpe dem. Sådan er der også i vores dage ikke bare en gennemfalsk dyrkelse af Anden, men også en hel del falske røster, der vil give sig retroens skin ved end ikke at vige tilbage for at tage Jesu kære navn og dyre blod på deres forfængelige læber. Men det er hyklerie, som siger Herre, Herre (Matt. 7,22), og de er forbandede, fordi de ikke elsker Herren Jesus (1. Kor. 16,22), hvis de ikke før deres tale om Jesus og Ånden har deres egen ånds vidnesbyrd om, at de i sandhed har givet sig ind under Ordet med hjerte og liv – ikke bare i tankerne og teorien.

Men hvor disse to vidnesbyrd er forenet i hjertet, er der en sand og usvigelig vished. Det er den sande sejr over verden (1. Joh. 5,4f).

Derfor vil vi til slut sige, hvad foreningen af dem kan kendes på.

Når visheden kommer i hjertet, er en af de første virkninger en levende bevidsthed om at have fået et nyt lys i erkendelsen, et nyt liv i hjertet, en ny *pagt* med Gud og en ny nådens *stand*. – Derfor må der her komme rig glæde og taksigelse, en ny sang på læben og i hjertet om Lammet, en ny lyst til at bekende hans navn for andre, og kærlighed til sjæles frelse i indre mission i fædrelandet og i ydre mission i fremmede lande.

Da det imidlertid aldrig er nogen forundt at leve i de samme følelser og glæder og under samme vilkår hver eneste dag, så kan der komme alle

slags omskiftelser, ikke mindst ved fristelser og fald, synd og trængsel, prøvelser og tugtelser.

Herunder gør vi en af de alleralmindeligste erfaringer, at den stærke glæde over visheden taber sig. Så begynder mange at tvivle: Nogle tvivler, om det står ret til med dem; andre begynder at tvivle på hele deres erfaring, den var måske kun tom indbildning o.s.v. Og når de så læser disse ord i Bibelen: »Thi vi har del i Kristus, såfremt vi holder den tillid, vi havde i begyndelsen, urokkelig fast til det sidste« (Hebr. 3,14), ja, så bliver de bange og tænker:

Her står der, at jeg skal holde fast ved tilliden, ellers bliver jeg ikke frelst. Og så begynder de at ase og mase med at fastholde tilliden = visheden. Da de véd, hvordan de, fik visheden *første* gang, så gør de den første gang til målestok for alle oplevelser og tænker: Hvis jeg ikke oplever kontakten med Gud som *første* gang, så er der noget galt.

Men det vil ikke lykkes for dem! De læser Bibelen – nej, ingenting bliver som *første* gang; de går til møder – nej, intet har det liv som *før*; de vidner om frelsen – nej, de føler kun tomheden mere end *før*; de beder til Gud – nej, de får ikke kontakt som *før*.

Her har Djævelen spillet dem et fint puds. Medens de nemlig *første* gang frigjordes ved *Ordet* om Jesus, så er de nu blevet optaget af den måde de oplevede og følte på, og den gør de til norm. Dermed drives disse arme sjæle ind i en form for trældom, som vi vil kalde *oplevelsestrældom*, som til en vis grad er forskellig fra lovtrældommen. Disse arme Guds børn bliver ofte helt apatiske og udmarvede, idet de mener, at de må vente på en »fornyelse« eller en ny »åndsoplevelse« for at kunne »få det godt« og blive normale kristne igen.

Disse trænger kun til at få forelagt Guds enkle ord, så de kan se, at de tager fejl.

Og forklaringen er denne:

Når der står, at vi skal fastholde vor *første* fulde tillid, så menes der *ikke*, at vi skal fastholde bestemte oplevelser eller følelser som norm og målestok for alt gudsliv. Det bliver klart, hvad der menes, hvis vi oversætter Hebr. 3,14 således:

»Vi har fået del i Kristus, såfremt vi holder *vort* *første* *grundlag* *fast*«, eller: »Såfremt vi fastholder *vor* *begyndelsesgrund*«. D.v.s. frelsen består ikke i at fastholde en *oplevelse*, men i at fastholde grunden til oplevelsen, *indholdet*, *principippet* og *genstanden* for oplevelsen. Og hvad var vel

grundlag, indhold og princip i det første frigjorte liv? *Jo, det var Ordet.*

Tag derfor nu din Bibel frem og læs Hebr. 3,14 i sammenhængen fra vers 13 til 16, for at det må blive helt klart, at her drejer det sig ikke om at fastholde visse oplevelser og følelser, men om at fastholde formaningen – d.v.s. det *forkynnte ord*, og at fastholde og høre og lyde »Herrens røst« – d.v.s. det *profetiske og apostoliske* ord. Det var jo *Ordet*, som var middel, genstand og princip i dit første kristenliv. Hvad gavnner det dig da, at mase på for at få *liv*, hvis du ikke har det, som skaber og opholder, fører og nærer *liv*? Alt »*liv*«, som eksisterer uden livets skaber og næringssgiver, uden *Ordet*, er ikke noget *liv*. Det er falsk åndelighed, falsk *liv* – det er hykleri, vås og død.

Nu kan der også falde lys over hemmeligheden ved *at blive bevaret* i vished og frimodighed.

Bevarelsen i frimodig vished, stik imod Guds vrede, mod Djævelen, mod synden, mod verdens hån og spot, mod al forførelse til religiøsitetens falske og fordærvede åndelighed, ligger i, at du bliver bevaret i *det dobbelte vidnesbyrd i hjertet*. Og da nu den Hellige Ands salige og trøsterige vidnesbyrd kun gives til dem, der har sin samvittigheds vidnesbyrd om at have givet sig ind under *Ordet*, så er enhver bevarelse for Gud til enhver tid ganske afhængig af, om man i sandhed vil *blive i Ordet*, blive i lov og evangelium, lade dette ord tuge og trøste, bøje og opophage, afklæde og iklæde os. Thi det er en ganske umulig ting *at blive i Jesus*, hvis du ikke vil blive i hans ord (Joh. 15,6–14). For det er troens allerædleste og allerrigeste gerning at stille sig ind under *Ordet* og holde fast ved det, stik imod hele verden og sin egen fornuft. Jo mere du i troen (læg mærke til, at vi siger: *i troen*) holder fast ved *Ordet* som dit lys og din vejleder, desto mere får du også Andens vidnesbyrd i hjertet!

Selv om du da stundom må vandre i troens dale, hvor du kun ser din egen afmagt – forventer du da alligevel i troen hjælpen fra Herren, vil du også blive løftet op på vishedens faste stade, hvor du ser både Gud, Jesus, dig selv og hele verden gennem *Ordet*.

Derfor er det ubegriveligt og saligt at vandre i *Ordet*!

For den, som vandler i *Ordet*, vandler altid i troen, og hans vej vil i rigt mål blive oplyst fra oven med vished, tak og glæde. Derfor: »Lad Kristi ord i rigt mål bo hos jer.«

Bøn:

O, himmelske Far, kære Herre Jesus, du som har talt dit livgivende ord ved profeter og apostle, for at vi skal have usvigeligt lys på vejen til himmelen, giv mig din Hellige Ands nåde og en daglig tilskyndelse til at stille mig ind under *Ordet*, til at prøve mig selv i lov og evangelium. Bevar mig fra al falskhed og svig i hjertet, så jeg ikke læser dit ord og hører din tale, så det kildrer mit køds ører og lyster min gamle natur; men giv mig ved din Hellige And at tage *Ordets* sande mening ind i et troende og ydmygt hjerte, for at jeg må vandre på dine veje. Giv mig standhaftighed og villighed til om nødvendigt at lide trængsel i verden, bare jeg må have min samvittigheds vidnesbyrd om at vandre efter dit ord og din nåde. Og hold ikke din Hellige And tilbage fra mig, men lad ham dagligt og altid vidne for mit hjerte, så jeg altid må smage glæden, trøsten og freden i dig, o Gud, selv om jeg trænges i verden. Og bevar mig i visheden om at eje det evige *liv*, bevar mig i *Ordet* om min Jesus' tværs gennem dødens mørke og ensomhed, til jeg ser dig som du er. Åre, tak og pris ske dig, nådrige, barmhjertige, treenige Gud. Amen.

Sæle dei som ikkje ser og endå trur

(Johs. 20,29)

Tomas høyrdde dei andre læresveinane sine vitnemål om Jesus: Me har sett Herren! Då sa han at det trur eg ikkje fyrr eg får sjå naglemerket i hendene hans og får stinga fingeren min i nagleholet og får stinga handa mi i sida hans. Åtte dagar etter viste Jesus seg for læresveinane att, og då var også Tomas saman med dei. Jesus synte dei hendene sine og sida si, og seier til Tomas: Kom hit med fingeren din, og sjå på hendene mine, kom hit med handa di og stikk henne i sida mi, og ver ikkje vantru, men truande.

Ja, slik er vantrua, den trur berre det den ser og føler, og Tomas er nok ikkje åleine som har det slik. For vitnemålet om Jesus, at han var standen opp frå dei døde og at dei hadde sett og møtt Herren, høyrdde ut for å vera dårskaps tale. Han hadde då sjølv sett Jesus spikra til krossen og døydde, og visste at han var gravlagd. Rett nok hadde Jesus sagt at han han skulle oppstå den tredje dagen, og nå sa læresveinane at dei hadde sett Herren, han levde, men det var meir enn Tomas kunnetru, Jesu ord og vitnemålet frå dei som hadde møtt han og sett han var ikkje nok, han måtte sjå Jesus med augo og føla på såra.

Min Herre og min Gud! svara Tomas. Jesus seier til han: Sidan du har sett meg, trur du! *Sæle dei som ikkje ser og endå trur!*

I 1. Kor. 1 seier apostlen at ordet om Jesus, ordet om det som hende då Jesus leid på krossen for våre synder, døydde for oss og sto sigrande opp frå dei døde tredje dagen, er vel dårskap for det naturlege menneske som vert fortapte, fordi verda i sin visdom ikkje kjende Gud i

Guds visdom. Ordet om krossen er ei avstygging for jødar og ein dårskap for heidningar, men for oss som vert frelse, som trur ordet og vitnemålet er det ei Guds kraft til frelse. *Det var og er Guds vilje ved dårskapen i denne forkynninga og frelsa dei som trur!*

Mange har det også i dag på same vis som Tomas, og vil sjå og føla før dei trur. Ofte kan ein høyra, etter at dei har hørt Guds evangelium i tale og vitnemål, vitnemål om at det var godt å høyra - men berre me hunne gripa det, vakna retteleg opp og ta det alvorleg, om me berre kunne elска meir og gleda oss over det som me skulle — eg føler meg så lite grepne av det, er så kald og likesæl osv. Det går tydeleg fram at dei er opptekne med seg sjølv, men det dei føler, er og skulle vera, så dei høyrdde og såg ikkje det som evangeliet forkynte om Jesus. Tenk om du ville høyra kva Ordet forkynner om Jus, for trua kjem ved forkynninga, og forkynninga ved Kristi ord. Kom til meg, og hør! så skal sjela di leva, seier Jesus:

I Hans sår, *har* me fått lækjedom, synda *er* sona, straffa *er* liden, skulda *er* betalt, Gud *har* gjeve deg eit æveleg liv i Sonen, og den som har Sonen har livet. Slik talar Guds ord. Tenk om du ville høyra på mine ord, høyra etter kva eg seier til deg og har gjort for deg, seier Jesus, då vil du få den Guds fred som overgår all forstand og som bevarer både tankane og hjarta ditt i Kristus Jesus. Krinsa ikkje lenger om deg sjølv, men om Jesus og ordet! «Vær i meg, lat orda mine vera i dykk, så er de rette læresveinene mine.»

A. L.

Sommerskule på Bakketun Folkehøgskule, Verdal, 29. juni - 3. juli 1983.

Talarar:: Reidar Linkjendal, Odd Dyrøy, Godtfred Nygård, Tore Nilsson (Sverige) og Lennart Karlsson (Sverige).

Leiar: Godtfred Nygård.

PROGRAM:

Onsdag 29. juni:

- Kl. 19.00 Samling og kveldsmat
- » 20.00 Møte v/ G. Nygård

Torsdag 30. juni:

- Kl. 10.00 Bibeltime v/ L. Karlsson
Emne: Förlössning
- » 11.30 Bibeltime v/ O. Dyrøy
Emne: Under lova — eller under nåden
- » 17.00 Bibeltime v/ R. Linkjendal.
Emne: Rettferdiggjørelsen
- » 20.00 Møte v/ T. Nilsson
Emne: Den heliga Ande

Fredag 1. juli:

- Kl. 10.00 Bibeltime v/ G. Nygård
Brødet frå Himmelen
- » 11.30 Bibeltime v/ L. Karlsson
Emne: Förlåtelse
- » 17.00 Bibeltime v/ O. Dyrøy
Emne: Vekst i kristenlivet
- » 20.00 Møte v/ R. Linkjendal
Offer

Laurdag 2. juli:

- Kl. 10.00 Bibeltime v/ T. Nilsson
Emne: En helig almænnelig Kyrkja — de heligas Samfund
- » 11.30 Bibeltime v/ R. Linkjendal
Emne: Våkn opp du som sover
- » 17.00 Bibeltime v/ L. Karlsson
Emne: Förnyelse
- » 20.00 Møte v/ O. Dyrøy

Søndag 3. juli:

- Kl. 10.00 Møte v/ T. Nilsson
Emne: Syndernas förlåtelse, Kroppens uppståndelse och eit evigt Liv.
- Offer
- » 11.30 Møte v/ R. Linkjendal
Emne: Se, han Kommer
- » 13.00 Middag som avslutning på sommarskulen

Send innmelding innan 31.5.1983 til Godtfred Nygård, 5420 Rubbestadneset, tlf. 054-27435 — med namn og adresse og alder på dei som er under 15 år.

Pris for opphaldet:

Full pensjon med oppreidd seng kr. 155,— pr. døger.

Full pensjon utan oppreidd seng kr. 137,— pr. døger.

Under 15 år halv pris.

Under 6 år fritt.

Sei frå ved innmeldinga om De ønskjer oppreidd seng.

Pris for teltplass og campingvogn: kr. 35,— pr. døger.

Program vert sendt som stadfesting på at det er reservert plass.

Velkommen til sommarskulen!

Sommerskule på Lundheim folkehøgskule, Moi, i tida 13. - 17. juli 1983.

Talarar: Amund Lid, Reidar Linkjendal, Odd Dyrøy, Godtfred Nygård, Andreas Bø og Mikael Sandell (Finnland).

Leiarar: Frå styret.

PROGRAM:

Onsdag 13. juli:

Kl. 18.30 Samling og kveldsmat
» 20.00 Møte v/ R. Linkjendal

Torsdag 14. juli:

Kl. 10.00 Årsmøte, formannen leier. Andakt v/ Karl Bø
» 17.00 Bibeltine v/ M. Sandell.
Emne: Se på Jesus, tänk på Jesus (Hebr. 12)
» 20.00 Møte ved O. Dyrøy

Fredag 15. juli:

Kl. 10.00 Bibbeltine v/ Lid
Emne: Er eg ein kristen?
» 11.30 Bibeltine v/ G. Nygård
Emne: Dei to paktene
» 17.00 Misjonstime v/ A. Bø
» 20.00 Møte v/ M. Sandell
Emne: Vi har icke kamp mot mānniskor (Ef. 6)

Offer

Laurdag 16. juli

Kl. 10.00 Bibeltine v/ R. Linkjendal
Emne: Rettferdiggjørelsen
» 11.30 Bibeltine v/ M. Sandell
Emne: Tro og Kärlek (Hebr. 11/ 1. Kor. 13)

Kl. 17.00 Bibeltine v/ A. Lid
Emne: Lever eg som ein kristen
» 20.00 Møte v/ G. Nygård

Søndag 17. juli:

Kl. 10.00 Møte v/ M. Sandell
Emne: Den kristna gemenskapen (Johs. 17)
Offer
» 11.30 Møte v/ O. Dyrøy
» 13.00 Middag som avslutning på sommarskulen.

Send innmelding innan 15.6.1983 til Ragnar Opstad, Opstadveien 38, 4350 Nærbo, tlf. 04-433685 — med namn og adresse og alder på dei som er under 15 år.

Pris for opphaldet:

Full pensjon med oppreidd seng kr. 165,— pr. døger.

Full pensjon utan oppreidd seng kr. 145,— pr. døger.

Under 15 år halv pris.

Under 6 år fritt.

Sei frå ved innmeldinga om De ønskjer oppreidd seng.

Pris for teltplass og campingvogn: kr. 35,— pr. døger.

Program vert sendt som stadfesting på at det er reservert plass.

Velkommen til sommarskulen!